

kår, således at lønmodtagere i Danmark har de samme vilkår som lønmodtagere andre steder og erhvervslivet har de samme muligheder i det indre marked, er sådan set gunstigt for dansk erhvervsliv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger jeg tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Svend Auken, komme på talerstolen.

Svend Auken (S):

Jeg skal med det samme sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det af hr. Rune Lund fremsatte forslag til vedtagelse. Vi er tilhængere af Lis-sabonstrategien, vi er tilhængere af den åbne koordinering på beskæftigelsesområdet. Vi så selvfølgelig gerne, at det blev præget mere af socialdemokratisk ledede regeringer, end tilfældet er i dag, men selve metoden, selve sigtet er vi glade for. Det er da også en blomst, der har vokset i den fælles have, da Socialdemokratiet og De Radikale og Socialistisk Folkeparti sammen med Enhedslisten havde flertal her i salen.

Vi mener, at det europæiske samarbejde mellem demokratiske lande, der har fælles problemer, fælles interesser, om at finde fælles løsninger er en god ting, og vi deler slet ikke Enhedslistens negative syn på det europæiske samarbejde.

Nogle gange er det mest formålstjenligt, at dette samarbejde er forpligtende, og at man kan træffe bindende afgørelser, gerne med flertal; andre gange er det derimod ikke acceptabelt at overflytte kompetencen – det gælder f.eks. på beskæftigelsesområdet – til Europa. Derfor er den åbne koordineringsmetode, hvor landene mødes om nogle fælles mål, udveksler oplysninger, bliver klogere, prøver at arbejde med tingene og opstiller kriterier, efter hvilke man måler sin indsats, faktisk en god måde at arbejde sammen på og et nyttigt supplement til det forpligtende samarbejde.

Kl. 14.50

Det må være lidt ejendommeligt for hr. Rune Lund, at han, som mener, at denne åbne koordineringsmetode skal erstatte hele det forpligtende samarbejde i Europa, er den alvorligste kritiker af samarbejdet der, hvor det så faktisk er gennemført.

I det hele taget er der meget, der kan give anledning til overraskelse her i dag. Hr. Rune

Lund taler meget om forringelse af efterlønsordningen. Da jeg var den minister, der i sin tid gennemførte efterlønsordningen, kan jeg jo også huske, hvem der støttede den, og hvem der ikke støttede den. Og som bekendt stemte hverken det yderste venstre eller det yderste højre for efterlønnen, da den i sin tid blev gennemført. Men nu er det yderste venstre og det yderste højre så optaget af, man ikke må ændre i dette dyre klenodie, som man i sin tid ikke kunne støtte gennemførelsen af.

Det kan også overraske, at den nuværende regering er så utrolig stolt af flexicurity, der hviler på en aktiv arbejdsmarkedspolitik, respekt for arbejdsmarkedets parter og et højt dagpengeniveau, når man tænker på, at i hvert fald partiet Venstre i hele sin lange – jeg havde nær sagt stolte, men det sagde jeg ikke – historie har set det som et af sine vigtigste formål at holde dagpengeniveauet nede på et niveau, der motiverede folk til at arbejde og tage arbejde, og har været imod høje dagpengesatser. Man behøver, hvis man er i tvivl, blot at læse statsministerens fremragende udredning i bogen om minimalstaten for at få at vide, hvor vigtigt det er at få dagpengeniveauet meget, meget langt ned. Venstre har bestemt heller aldrig været nogen tilhænger af fagforeninger eller været tilhænger af en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Derfor må det være ejendommeligt at sidde i en regering og blive rost vidt og bredt for det, som man har brugt hele sin politiske historie på at bekæmpe. Vi synes ikke som hr. Rune Lund, at der her er tale om et dårligt samarbejde. Vi synes måske en gang imellem, at det kan blive for ordrigt. Vi så gerne, at der var noget andet input, og at det ikke var konservative regeringer, der dominerede i Europa. Selve samarbejdsformen, selve sigtet er vi godt tilfredse med.

Det er klart, at da det i sin tid, i år 2000, blev etableret, skete det med nogle mål, som ikke er blevet indfriet, f.eks. at gøre Europa til den mest velhavende og mest konkurrencedygtige del af verdensøkonomien. Også andre, mere overdrevne målsætninger er ikke blevet nået. Men det har været et solidt arbejde, og mit vigtigste ønske til fremtiden er, at vi får flere regeringer, som har deres ophæng til venstre for midten, i stedet for den nuværende situation. Det er nok så vigtigt som det at ødelægge selve det samarbejde, der trods alt er både løfterigt og har indebåret resultater.